

JOSEFINE MUTZENBACHER

Ensimmäinen täydellinen suomennos!

JOSEFINE MUTZENBACHER

JOSEFINE MUTZENBACHER

eli

wieniläisen porton tarina

omin sanoin kerrottuna

Helsinki 2019

Alkuteos *Josefine Mutzenbacher oder Die Geschichte einer Wienerischen Dirne von ihr selbst erzählt* julkaistiin Wienissä vuonna 1906 ilman tekijännimeä. Nykyisin tekijänä pidetään Felix Saltenia (1869–1945).

Suomennettu aikaisemmin vuosina 1966 ja 1975.

Tämä on ensimmäinen lyhentämätön ja sensuroimaton suomennos, ja se on tehty saksan kielestä. Suomennos noudattaa alkutekstin luku- ja kappalejakoja. Kääntäjä ja julkaisija kiittävät Itävallan kansalliskirjastoa (*Österreichische Nationalbibliothek*) alkuperäisteoksen tarjoamisesta käytettäväksi suomennosta varten.

Suomennos © 2019 Ilona J. Hämäläinen-Bauer

2., tarkistettu laitos

Kustantaja BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-951-568-293-2

Alkuhuomautus

Josefine Mutzenbacher — tämä ei ollut hänen oikea nimensä — syntyi Hernalsin esikaupungissa Wienissä 20. päivänä helmikuuta 1852. Jo varhain hän joutui siveyspoliisin rekisteriin ja harjoitti ammatiaan aluksi halvoissa ilotaloissa kaupungin laitamilla, sitten palveli erästä parittajaa, joka talouskasvun ja suurnäyttelyn vuonna 1873 toimitti ylemmille yhteiskuntaluokille neitohyödykkeitä.

Niihin aikoihin Josefine läksi erään venäläismiehen mukana Wienistä ja palasi muutaman vuoden kuluttua hyvinvoipana ja vauraana kotikaupunkiinsa, jossa hän työskenteli yläluokan porttona vuoteen 1894 saakka ja vietti loisteliasta seuraelämää.

Sitten hän vetäytyi pienelle maatilalle Klagenfurtin lähistöön ja eli yksinäisyydessä, jota pian pahensi sairastuminen. Kärsiessään naistentaudista, johon hän myöhemmin menetti, hän kirjasi nuoruutensa tarinan.

Käsikirjoituksen Josefine luovutti lääkärilleen muutamia viikkoja ennen vaikeaa leikkausta, jonka jälkiseurauksiin hän kuoli. Käsikirjoitus julkaistaan tässä todistuskappaleena harvinaislaatusesta sielullisesta vilpittömyydestä, arvokkaana ja erikoislaatusena tunnustuksena palvelemaan myös kulttuurihistoriallista kiinnostusta, jota nykyaikamme rakkauselämää kohtaan tunnetaan. Josefine Mutzenbacherin tunnustuksiin ei ole tehty paljonkaan muutoksia. Ainoastaan kieli- ja tyyli- virheitä on korjattu ja Josefinen mainitsemien tunnettujen henkilöiden nimet on muutettu.

Hän kuoli 17. päivänä joulukuuta 1904 eräessä parantolassa.

Sanotaan, että jos nuorena on huora, vanhana on teko-hurskas eukko. Minuun tuo ei kuitenkaan päde. Minusta tuli huora varhaisella iällä, olen kokenut kaiken, mitä nainen voi vuoteessa, pöydällä, tuolilla, penkillä, rosoista muurinkulmaa vasten, ruohikossa maaten, porttikongin hämärässä kolkassa, yksityishuoneessa, junavaunussa, kasarmilla, ilotalossa ja vankilassa ylimalkaan kokea, enkä kadu sitä rahtuakaan. Olen nyt tullut ikään, jossa sukupuoleni tarjoamat nautinnot alkavat hälvetä, olen rikas, olen kukoistukseni ohittanut ja usein poden suurta yksinäisyyttä. Vaikka olenkin ollut hurskas ja uskova, ei tule kuuloonkaan, että nyt ryhtyisin katumusharjoituksiin. Köyhyydestä ja kurjuudesta olen syntynyt, ja kaikesta minun on kiittäminen ruumistani. Ilman tätä halukasta, kaikkiin aisti-iloihin varhain viritettyä, pienestä pitäen jokaiseen paheeseen harjoitettua ruumista olisin joutunut perikatoon, niin kuin leikkitoverini, jotka päättivät päivänsä lastenkodissa tai raatoivat itsensä hengiltä turtuneina köyhälistövaimoina. Minä en esikaupunkien saastaan tu-kahtunut. Hankin ensiluokkaisen sivistyksen, joka on tyystin ja tykkänään huorantyöni ansiota, sillä juuri se saattoi minut kosketuksiin ylhäisten ja oppineiden miesten kanssa. Olen ottanut asioista selvää ja ymmärtänyt, että me köyhät, alhaissyntyiset naiset emme ole tilaamme niin syyllisiä kuin meille haluttaisiin uskotella. Olen nähnyt maailmaa ja avar-
tanut näköalojani, ja kaikesta saan kiittää elämäntaivaaltani, jota muutamat nimittävät ”paheelliseksi”. Kun nyt selostan elämänvaiheitani, pyrin sillä vain täyttämään yksinäisiä hetkiäni ja kokemaan vielä muistoissani sen, mikä ruumiistani on väistymässä. Pidän tätä parempana kuin katumushetkiä,

jotka kirkkoherraamme varmasti miellyttäisivät mutta joissa sydämeni ei olisi mukana ja jotka vain kyllästyttäisivät minua loputtomasti. Lisäksi olen havainnut, ettei minunlaisteni elämänvaiheita ole kirjattu mihinkään. Kirjat, joista olen niitä etsinyt, eivät kerro asiasta mitään, mutta saattaisi olla hyväksi, että ylhäiset ja rikkaat herrat, jotka meitä jumaloivat, jotka meitä viekoittelevat ja uskovat meistä kaikkea mahdollista, saisivat kerrankin tietää, miltä se kaikki on näyttänyt neidosta, jollaisia he hekumoiden syleilevät, mistä hän on syntyisin, mitä hän on kokenut ja mitä hän ajattelee.

Ensimmäinen luku

Isäni oli rutiköyhä satulasepän apumies, joka työskenteli verstaassa Josefstadtissa. Me asuimme melko kaukana Ottakringissä, vuokratasarmissa joka siihen aikaan oli uusi rakennus täynnään köyhää väkeä. Kaikilla asukkailla oli paljon lapsia, eivätkä lapsilaumat mahtuneet kesäisin pihaan. Minulla itselläni oli kaksi veljeä, kumpainenkin muutaman vuoden vanhempia. Isäni, äitini ja me kolme lasta asuimme keittiössä ja kamarissa, ja lisäksi oli yksi alivuokralainen. Alivuokralaisia meillä ehti olla varmaankin puolensataa; heitä tuli ja meni, jotkut sopuisia, jotkut riitaisia, ja useimmat katosivat jäljettömiin emmekä heistä sen koommin kuulleet. Muistan heistä erityisesti kaksi. Toinen oli lukkosepänkisälli, tumma, murheellisen näköinen nuorukainen, jolla oli pienet pikimustat silmät ja kasvot aina noessa. Me lapset pelkäsimme häntä. Sitä paitsi hän oli aina vaitelias eikä puhua pukahtanut. Muistan kuinka hän tuli kerran iltapäivällä kotiin, kun olin asunnossa yksinäni. Olin silloin viisivuotias ja leikin kamarissa permannolla. Äitini oli mennyt poikien kanssa Fürstenfeldiin, eikä isäni ollut vielä tullut töistä. Kisälli nosti minut lattialta ja piti minua sylissään. Halusin huutaa, mutta hän sanoi hiljaa: ”Olehan aloillasi, en mä sulle mitään tee!” Sitten hän käänsi minut selälleni, nosti mekkoani ja tarkasteli minua, kun makasin paljastettuna hänen polvillaan. Pelkäsin häntä kovasti mutta pysyttelin aivan hiljaa. Kun hän kuuli äitini saapuvan, hän laski minut sukkelasti lattialle ja meni keittiöön. Pari päivää myöhemmin hän tuli taas varhain kotiin ja äitini pyysi häntä vahtimaan minua. Hän suostui ja piti taas minua koko ajan polvillaan keskittyen tarkastelemaan alastonta alapäätä-

ni. Hän ei virkkanut sanaakaan vaan tuijotti koko ajan samaa kohtaa, enkä minäkään uskaltanut sanoa mitään. Tämä toistui muutaman kerran sinä aikana kun hän asui luonamme. En ymmärtänyt asiaa lainkaan vaan lapsen lailla jätin sen sille. Nykyään ymmärrän, mistä oli kysymys, ja usein mainitsen tuon lukkosepäntäksellin olleen ensirakastajani.

Toisesta alivuokralaisesta kerron myöhemmin.

Veljeni Franz ja Lorenz olivat keskenään varsin erilaisia. Esikoinen Lorenz oli nelisen vuotta vanhempi kuin minä, ja hän oli aina varsin juro ja sisäänpäinkääntynyt, uuttera ja jumalinen. Sitä vastoin Franz, joka oli syntynyt ainoastaan puolitoista vuotta ennen minua, oli hilpeä ja viihtyi mieluummin minun seurassani kuin Lorenzin. Olin noin seitsenvuotias, kun eräänä iltapäivänä menin Franzin kanssa vieraisille naapurin lasten luo. Nämä lapset, veli ja sisar, olivat aina yksinään, koska heillä ei ollut äitiä ja isän oli käytävä töissä. Anna oli silloin jo yhdeksänvuotias, kalpea, laiha, vaaleatukkainen tyttö, jolla oli huulihalkio. Hänen veljensä Ferdl oli vankkarakenteinen kolmetoistias, samoin vaaleatukkainen mutta punaposkinen ja harteikas. Aluksi leikimme tavanomaisia leikkejä. Sitten Anna sanoi yhtäkkiä: ”Leikitään nyt isää ja äitiä.” Hänen veljensä nauroi ja sanoi: ”Tuo haluaa aina vaan leikkiä isää ja äitiä.” Anna kuitenkin piti päänsä, meni veljeni Franzin luo ja selitti: ”Sinä saat olla mies ja minä olen vaimo.” Ja Ferdl tuli saman tien luokseni, otti minua kädestä ja totesi: ”Sitten minä saan olla sinun miehesi ja sinä minun vaimoni.” Anna otti heti kaksi tyynyliinaa, teki kaksi lapsinyyttä ja antoi toisen minulle. ”Siinä on teille vauva”, hän selitti. Aloin heti tuuditella myyttynukkea, mutta Anna ja Ferdl nauroivat katketakseen. ”Ei se noin mene. Ensi vauva pitää tehdä, sitten odottaa, sitten saada ja vasta sitten sitä voi paapoa!” Olin kyllä monta kertaa kuullut puhuttavan siitä, miten naiset ”odottavat”, että heille on tulossa vauva. Haikaraan en oikeastaan enää uskonut, ja kun näin naisten isoja vatsoja, ymmärsin suunnilleen, mistä oli kysymys. Mutta tarkempaa käsitystä minulla ei sii-

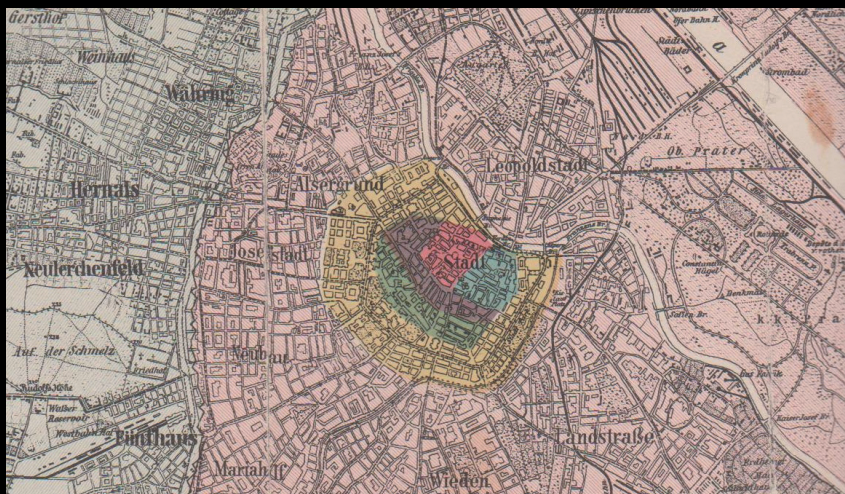
hen mennessä asiasta ollut. Ei myöskään veljelläni Franzilla. Siksi seisoi aivan hämmentyneinä ja neuvottomina, tietämättä miten tähän leikkiin pitää ryhtyä ja miten siihen voi osallistua. Anna kuitenkin meni Franzin luo ja tarrasi häntä sepaluksesta. ”No niin”, hän sanoi, ”otahan pili esiin!” Siinä samassa Anna jo avasi hänen housunnappinsa ja otti hänen ”pilinsä” esiin. Ferdl ja minä katselimme, Ferdl nauroi. Minut valtasi tunne, jossa oli sekaisin uteliaisuutta, ällistystä, säikähdyttä ja jotain erikoista, ennenkokematonta kiihtymystä. Franz seisoi aivan liikkumatta aloillaan, tietämättä mitä hänelle tapahtuu. Annan kosketuksesta hänen ”pilinsä” kohosi jäykkänä pystyyn. ”Nyt tule”, kuulin Annan kuiskaavan hiljaa. Näin, kuinka hän asettui makaamaan permannolle, nosti mekkoaan ja levitti jalkansa. Samalla hetkellä Ferdl tarttui minuun. ”Käy makaamaan”, hän sihisi minulle, ja silloin tunsin hänen kopeloivan minua jalkojen välistä. Asetuin aivan auliisti permannolle, nostin mekkoani, ja Ferdl hinkkasi jäykällä elimellään pilluani. Minun oli pakko nauraa, sillä hänen kullinsa kutitti minua melkoisesti, kun se nylkytti myös mahan päältä ja muutenkin joka paikasta. Ferdl huohotti ja makasi raskaasti rintani päällä. Minusta se tuntui kaikki hölmöltä ja naurettavalta enkä kiihottunut kuin rahtusen, ja todennäköisesti yksin sen takia jäin kuitenkin makaamaan ja mieleni muuttui vakavaksikin. Yhtäkkiä Ferdl asettui ja ponnahti ylös. Minäkin nousin ylös, ja hän näytti minulle nyt ”piliään” ja otin sen tyynesti käteeni. Kärjessä näkyi pieni kirkas pisara. Sitten Ferdl veti esinahkaa taakse niin että näin terskan paljastuvan. Minäkin vetelin esinahkaa pari kertaa edestakaisin ja leikittelin hänen vehkeellään. Minusta näytti hauskalta, kun terska pilkisti esiin kuin jonkin pikkuelukan ruusunpunainen pää. Anna ja veljeni makasivat edelleen lattialla ja näin, kuinka Franz nylkytti kiihkön vallassa edestakaisin. Hänen poskensa punoittivat ja hän läähätti aivan niin kuin Ferdl hetkeä aiemmin. Mutta Annakin oli muuttunut tykkänään. Hänen kalpeat kasvonsa olivat saaneet väriä, silmät py-

syivät kiinni, ja minä luulin että hänelle oli tullut huono olo. Sitten hekin lopettivat yhtäkkiä, makasivat hetkisen päällekkäin ja nousivat lopulta ylös. Istuksimme jonkin aikaa yhdessä. Ferdl piti kättään mekkoni alla keskellä ja Franz piti omaa kättään samalla tavoin Annan mekon alla. Minulla oli Ferdlin kulli kädessä, Annalla veljeni; ja minusta tuntui erityisen mukavalta, kun Ferdl hiplasi minua sormillaan. Se kutitti mutta ei enää niin paljon että olisi pitänyt nauraa vaan niin että mukava olo levisi kaikkialle ruumiiseen. Anna keskeytti touhuilumme, otti molemmat nyytit, toisen tunki mekkonsa alle ja toisen minun mekkooni. ”No niin”, hän sanoi. ”Nyt me odotamme.” Sitten me kaksi kuljeksimme kamarissa ympäriinsä, pullistelimme topattua vatsaamme ja nauroimme sille. Sitten lykkäsimme vauvamme ilmoille, tuuditimme niitä sylissä, annoimme ne aviomiehillemme pideltäviksi ja ihasfeltaviksi ja leikimme aikamme kuin viattomat lapset konsanaan. Anna keksi, että hänen pitää imettää vauvaansa. Hän avasi puseronsa, otti aluspaidan pois ja oli antavinaan vauvalle rintaa. Huomasin, että hänen nänninsä pullottivat jo; ja hänen veljensä meni viereen ja alkoi leikitellä niillä; myös Franz meni tutkimaan Annan rintoja, ja Ferdlin mielestä oli sääli, ettei minulla ollut tissejä. Sitten meille selitettiin lasten tekeminen. Saimme kuulla, että äskeinen touhu oli nussimista, että vanhempamme tekevät sängyssä samaa, kun he nukkuvat yhdessä, ja että sillä tavoin vaimot saavat vauvoja. Ferdl oli jo asiantuntija. Hän kertoi meille työille, että meidän pillumme olivat vielä umpinaisia ja siksi niitä voi hinkata vain ulkopuolelta. Lisäksi hän selitti, että kun kasvamme isommiksi, saamme sinne karvoja ja silloin reikämme aukeaa ja silloin sinne voi työntää kullin kokonaan. Minä en halunnut sellaista uskoa, mutta Anna selitti, että Ferdl tiesi oikean asianlaidan. Ferdl oli kuulemma nussinut rouva Reinthaleria vintillä ja siellä hänen kullinsa oli mennyt kokonaan tämän reikään. Rouva Reinthaler oli naimisissa raitiovaununrahas-tajan kanssa ja he asuivat talomme ylimmässä kerroksessa.

Tämä rouva oli pulska ja tummaverinen, lyhyt ja sievä, aina erittäin kiltti. Ferdl kertoi meille koko tapauksen: ”Reinthalerin rouva tuli pyykkituvasta. Hänellä oli kori täynnä pyykkiä ja minä olin juuri rapussa. Kun minä olin tervehtinyt, hän sanoi: ’Kuule, Ferdl, kun olet noin vahva poika, olisi iso apu, jos tulet kantamaan painavaa koria vintille.’ Niin minä läksin kantamaan, ja siellä ylhäällä hän kysyi mitä haluaisin siitä hyvästä että autoin. ’En mitään’, vastasin. ’Tule, minä näytän jotain’, hän sanoi, otti minua kädestä ja pani rinnalleen. ’Eikös tunnu mukavalta?’ Silloin minä jo tajusin, missä mennään, sillä Annan kanssa olin nylkyttänyt jo monta kertaa aiemmin — vai mitä?” Anna nyökkäsi, kuin kaikki olisi itseltään selvää, ja Ferdl jatkoi: ”En minä kuitenkaan uskaltanut vaan pidin vain rinnasta kiinni. Hän avasi äkkiä paitansa ja antoi paljaan tissin ja minä sain leikkiä sillä, ja sitten hän puristi kikkeliäni ja nauroi koko ajan ja sanoi: ’Jos et kerro kellekään, saat tehdä muutakin...’ — ’Pidän suun kiinni’, vastasin. ’Varmastiko?’ hän kysyi vielä. ’Kyllä varmasti.’ No silloin hän kävi pyykkikorin päälle makaamaan ja otti minut syliin ja kädellä työnsi kullin pilluun. Se upposi aivan kokonaan, tunsin varmasti. Tunsin myös karvat, jotka hänellä oli siellä.”

Anna ei halunnut tarinan päättyvän. ”Tuntuiko hyvältä?” hän tivasi. ”Todella hyvältä”, vastasi Ferdl asiallisesti, ”ja hän puski vastaan aivan tollona ja painoi minua ja minun täytyi leikkiä tisseillä. Ja kun se loppui, hän loikkasi sukkelaasti ylös, napitti paidan kiinni ja mutristi naamaansa äkäisenä. ’Alahan nyt laputtaa siitä, mokoma vintiö’, hän sanoi, ’ja jos lavertelet, revin sinulta pään irti...’” Ferdl näytti olevan täysin ymmällään. Mutta äkkiä Anna arveli: ”Luuletko että se menisi minulla jo sisään?” Ferdl katsoi Annaa, tällä oli yhä nukkevauva paljailla rinnoilla, ja hän otti Annasta kiinni, siveli kokeeksi alhaalta, kunnes tämä lopulta päätti: ”Kokeillaan hiukan...” — ”Leikitään siis uudestaan isää ja äitiä”, ehdotti Anna. Franz meni heti hänen viereensä, ja saamamme opin ja kuulemamme tarinan jälkeen se tuntui minusta-

kin hyvältä ajatukselta. Mutta Anna torjui Ferdlin. ”Ei”, sanoi Anna, ”nyt Ferdl on minun aviomieheni ja sinä olet Pepin.” Hän veti veljensä syrjään, työnsi kätensä sepalukseen ja tämä pani kätensä oitis hameen alle. Minä otin kiinni Franzista, ja muistan, kuinka voimakkaasti se minua kiihdytti. Kun otin hänen pienen paljaan kikkelinensä esiin ja vetelin esinahkaa edestakaisin, hän hiveli sormillaan reikääni, ja koska nyt molemmat tiesimme, kuinka on meneteltävä, kävimme saman tien permannolle ja minä ohjasin kädellä hänen tappiaan niin tarkasti, ettei hän huidellut pitkin mahaa vaan hinkkasi täsmälleen vakoani. Tämä tuotti minulle sellaista nautintoa, että koko ruumiiseen levisi autuaallinen jännite ja minäkin aloin hieroa ja nytkyttää yhtä lailla minkä kynnelle kykenin. Tätä kesti aikansa, kunnes Franz vajosi nääntyneenä päälle ni eikä enää liikkunut. Makasimme siinä jonkin aikaa, ja sitten kuulumme Ferdlin ja Annan kinastelevan ja käännymme katsomaan, mitä he tekivät. He makasivat edelleen päällekkäin, mutta Anna piti jalkojaan niin korkealla, että ne koskettivat toisiaan Ferdlin selän yllä. ”Se menee jo sisään...” sanoi Ferdl, mutta Anna väitti: ”Niin menee mutta se tekee kipeää — lopeta, tekee kipeää.” Ferdl tyynnytteli häntä: ”Ei se mitään — niin käy alussa — odota, ehkä se menee kokonaan sisään.” Asetuimme permannolle makaamaan heidän vasemmalle ja oikealle puolelleen nähdäksemme, oliko Ferdl sisällä vai ei. Hän oli tosiaankin päässyt hiukan sisälle. Annan tusun alaosa oli leveänä auki, kuten ällistyneinä saatoimme todeta, ja Ferdlin kulli oli siellä yli päätä myöten sisällä ja nytkyi avuttomasti edestakaisin. Kun Ferdl liikahti voimakkaasti, kulli luiskahti kokonaan ulos, mutta minä otin siitä heti kiinni ja ohjasin takaisin Annan onkaloon, joka minusta näytti hinkkaantuneen jo aivan punaiseksi. Pidin kullista lujasti kiinni ja koetin työntää sitä syvempään. Ferdl työnsi antamaani suuntaan voimalla, mutta Anna alkoi äkkiä huutaa niin lujaa, että kavahdimme pelästyneinä erillemme. Hän ei halunnut enää jatkaa leikkiä, ja minun täytyi ottaa Ferdl vie-

Eroottisen maailmankirjallisuuden ilkikurinen klassikko *Josefine Mutzenbacher* julkaistaan nyt ensimmäistä kertaa täydellisenä suomennoksena. Estoton wieniläistyttö aloitti hulvattomat seikkailunsa vuonna 1906.

”*Josefine Mutzenbacher* on karnevalistinen romaani, joka mässäilee sekä kielellisellä että ruumiillisella hekumalla. Romaani on rehevä, häiritsevä ja onnellinen.”

(C.-M. Edenborg.)

VAROITUS! Tuote saattaa aiheuttaa nesiuhukkaa. Ei lasten eikä imeväisten käsiin. Kuivattava käytön jälkeen.

ISBN 978-951-568-293-2

9 789515 682932